

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.233/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos és alperest képviselő 2 jogi előadó
A per tárgya:	közzszolgálati ügyben indult közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	a felperes, 15. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.704.876/2021/13. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 16.070 (tizenhatezer-hetven) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés szempontjából releváns tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként teljesített szolgálatot, szolgálati jogviszonya 2021. március 31-én közös megegyezéssel történő megszüntetéséig állt

fenn. 2011. december 1-től leszereléséig kiemelt főnyomozói, polgári ruhanormás munkakörben foglalkoztatták. A 2020. évben végzett munkája értékelését szolgálati helye felkérésére a Központi Nyomozó Főügyészség 2021. március 12-én elvégezte, amely „kivételes teljesítményű” teljesítményfokozattal zárult. A felperes a leszerelési folyamatát lezáró leszerelési lapján teljesítményértékelése alapján teljesítményjuttatás címén az azt megállapító „parancs” hiányában illetményben nem részesült. Az alperes 2018-tól a polgári ruhanormába sorolt beosztású hivatásos állományú munkavállalóinak a ruházati ellátmány terhére „társasági díszegyenruha” biztosítását írta elő, amelynek értékével az éves ruházati utánpótlási ellátmányt csökkentette. A felperes szolgálati jogviszonya megszűnésekor az átvett díszruházati termékeket bontatlan csomagolásban, eredeti állapotban, ellentételezés nélkül visszaszolgáltatta az alperesnek.

[2] A felperes szolgálati panaszát, amelyben a 2020. évre vonatkozó teljesítményjuttatás összegének megállapítását és kifizetését, valamint a visszaszolgáltatót egyenruházati termékek utáni – ruházati ellátással összefüggő– kompenzáció megfizetését kérte, az alperes parancsnoka a 29022/36750-3/2021. ált. számú határozatával, mint megalapozatlant elutasította. Indokolása szerint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagja illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 1.§ (1) bekezdésének személyi hatálya alapján kizárólag a hivatásos szolgálati viszonyban állókra állapítható meg teljesítményjuttatás. Erre csak 2021. április 17-i hatállyal került sor, mely időpontban a felperes foglalkoztatási jogviszonya (2021. március 31-i hatállyal) már megszűnt. A ruházati utánpótlási ellátmányok tekintetében 2018-ban a természetbeni ellátás összege 121.810 forint volt, a visszatartás összege 77.300 forintot tett ki, a kötelezően fizetendő 20%, 19.325 forint kiutalásra, míg az utánpótlási ellátmányt még terhelő 44.510 forint túlellátásként előjegyzésre került, levonása 2019-ben valósult meg. Az 52.115 forint különbözet kiutalása felperes részére megtörtént.

A kereset és a védírat

[3] A felperes a határozattal szemben keresettel élt, amelyben kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest az általa megvásárolt és visszaszolgáltatót egyenruházati termékek ellenértékének meghatározására és megtérítésére a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 175.§ (1)-(5) bekezdése, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó szervek egyenruha-ellátásra jogosult személyi állományának ruházati és öltözködési szabályzatáról, valamint a különleges foglalkoztatási állomány ruházati, fegyverzeti, kényszerítőeszköz- és világítástechnikai felszereléséről szóló 14/2016. (V. 10.) BM rendelet (a továbbiakban: RUSZ) 11., 12., 14., 16., 18., 20., 23. és 42.§-ai alapján; kérte továbbá a 2020. évre vonatkozó teljesítményjuttatása megállapítását és kifizetését, amelynek visszatartásával az alperes részére kárt okozott, a Hszt. 154.§-a, 158.§-a, 99.§ (1) bekezdése és a Vhr. 9/A.§ (1) és (3) bekezdése alapján. A per során ezen kereseti kérelmét 321.400.-forint összegű teljesítményjuttatás megállapításában és kifizetésében pontosította, a késedelmi kamatigény megjelölésével együtt.

[4] A teljesítményjuttatást illető kereseti érvelése szerint a Hszt 158.§ (2) bekezdése és a Vhr. 9/A.§ (1) bekezdése alapján a „kivételes teljesítményű” teljesítményfokozatú jogosultat teljesítményjuttatásban kell részesíteni. A Vhr.-nek nincs olyan tiltó rendelkezése, amely a szolgálati jogviszony megszűnésével lenne összefüggésben, az irányadó jogszabályi rendelkezések nem utalnak arra, hogy a teljesítményjuttatás megállapításának vagy kifizetésének feltétele lenne a szolgálati jogviszony fennállta. A teljesítményjuttatás alapja az előző évben elvégzett munka minősége és mennyisége, így elfogadhatatlan az elutasításra vonatkozó azon indok, hogy 2021. április 17-én már nem állt foglalkoztatási jogviszonyban, illetve az illetmény kizárólag az állomány tagja részére állapítható meg.

[5] Az alperes a védiratában a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperesnek a 2020. évre vonatkozó teljesítményértékelése alapján a 2021. évben esedékes teljesítményjuttatás megfizetésére vonatkozó igénye alaptalanságát támasztja alá a Vhr. 9/C.§-a, mely alapján teljesítményjuttatás címén kizárólag a külön erre a célra biztosított költségvetési keretből, és csak a tárgyév február 1. napjára vonatkoztatott létszámadatok összesítését és a szervezeti teljesítményértékelés meghatározását, illetve ezen adatok összevetését követően teljesíthető kifizetés. Az állományilletékes parancsnok az egyéni teljesítményjuttatás összegéről minden év április 15. napjáig hozhat döntést, mely nem vonatkozhat állományba már nem tartozó személyre. A Vhr. új, 9/D. §-ával kiegészült, 2022. január 1-jétől hatályos normaszövege rendelkezik arról az esetről, amikor a hivatásos állomány tagjának szolgálati jogviszonya a kifizetés évében, de még a tárgyévre vonatkozó teljesítményjuttatás megállapítását megelőzően szűnik meg. Az alperes a per során a megállapításokról rendelkező anonimizált döntéseit és a ruházati ellátással összefüggésben 2018-tól levezetett kimutatását csatolta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben helyt adott, és kötelezte az alperest, hogy az ítélet közlését követő 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 121.810 forint ruházati ellátmány költséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A Hszt. 158.§ (1) és (3) bekezdése, a Vhr. 9.§ (1) bekezdése, 9/A.§ (1) - (2) bekezdése és 9/C.§-a alapján a következtetésre jutott, hogy helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy teljesítményjuttatás címén kizárólag külön erre a célra biztosított költségvetési keretből teljesíthet kifizetést, annak mértéke pedig csak a február 1. napjára vonatkoztatott létszámadatok összesítését és a szervezeti teljesítményértékelés meghatározását, illetve ezen adatok összevetését követően kerülhet meghatározásra. A munkáltatói jogkört gyakorló vezetőnek minden év április 15-ig van határideje, hogy munkáltatói intézkedést hozzon a teljesítményjuttatás összege tekintetében. A perben ténykérdés volt, hogy a teljesítményjuttatás megállapítására 2021. április 17-i hatállyal került sor, amikor a felperes már nem állt hivatásos szolgálati jogviszonyban, mivel jogviszonya március 31-ével megszűnt. A Vhr. 1.§ (1) bekezdése személyi hatálya kizárólag a rendvédelmi szervnél hivatásos szolgálati viszonyban álló hivatásos állomány tagjaira terjed ki. Nincs olyan jogszabályi előírás, mely szerint a teljesítményjuttatás megállapítására a döntés meghozatalakor már jogviszonyban nem álló hivatásos tekintetében is döntenie kellene. A kifizetés feltétele a megállapítás kérdésének függvénye, melynek határidejét a jogkörgyakorlónak a jogszabály minden év április 15. napjáig biztosítja. Mivel a felperes jogviszonya még az előtt megszűnt, mint ahogy a megállapítás megtörtént, a felperes nem rendelkezett a jogviszony megszűnésének

időpontjában teljesítményjuttatást megállapító határozattal, így az ő vonatkozásában kifizetésnek még kivételes teljesítményű teljesítményértékelési eredménye ellenére sincs mód.

[7] Az elsőfokú bíróság a ruházati költségtérítés visszatartott összegében a kereseti kérelmet alaposnak minősítette.

[8] A ruházati kompenzáció körében előterjesztett alperesi fellebbezést az elsőfokú bíróság a 10.K.704876/2021/16. számú végzésével elkesettség folytán visszautasította.

A felperes fellebbezése és az alperes fellebbezési ellenkérelme

[9] A felperes az elutasított keresetrész tekintetében az ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást, továbbá az alperes együttes első és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének [23]-[24] pontjaiban kifejtett értelmezés ellentétes az irányadó jogszabályok nyelvtani, logikai és rendszertani értelmezésével. A Hszt. 154.§-a határozza meg az illetmény fogalmát, annak összetevőit, az illetményen belül megjelölve a teljesítményjuttatást is, ezáltal nyelvtanilag, logikailag és rendszertanilag is az illetmény részének kell tekinteni, amit az is alátámaszt, hogy a teljesítményjuttatást a már az előző évben ténylegesen elvégzett munka minősége, mennyisége és az állománytag által tanúsított magatartás értékelésével összhangban kell megállapítani. Kifizetési korlátot egyedül a Hszt. 158.§ (2) bekezdése fogalmaz meg azáltal, hogy a teljesítményjuttatás kifizetésévére meghatározott mérték nem haladhatja meg a hivatásos állomány tagja alapilletményének háromszorosát. A Hszt. 158.§ (3) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra is, ha a kifizetés évében szűnik meg az állománytag szolgálati jogviszonya, mivel az előző évi egyéni teljesítményértékelésre tekintettel a (2) bekezdés szerint a tárgyévre megállapított teljesítményjuttatásra a hivatásos állomány tagja akkor is jogosult, ha szolgálati viszonya a kifizetési év közben szűnik meg. Ebben az esetben a kifizetésre a szolgálati viszony megszűnésére irányadó szabályok szerint kell intézkedni. A Hszt. 99.§ (1) bekezdése alapján a szolgálati viszony megszűnése esetén a szolgálatteljesítés utolsó napján, vagy legkésőbb az attól számított 15 napon belül a hivatásos állomány tagjával el kell számolni, ki kell fizetni az illetményét. A Vhr. kifizetéssel kapcsolatban releváns 1.§ (1) bekezdése, 9/A.§ (1) és (3) bekezdése, 9/C.§-a alapján az elsőfokú bíróságnak kivételes minősítésű teljesítményértékelése alapján meg kellett volna állapítania a teljesítményjuttatás alanyi jogon járó részének kifizetéshez való jogát. Önmagában a Vhr. személyi hatálya csupán arra utal, hogy a rendelet szabályait csak a rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjaira lehet alkalmazni, melynek megfelelt azáltal, hogy 2021. március 31-ig szolgálati jogviszonyban állt, a kereset tárgyát képező teljesítményjuttatás pedig a 2020. évre vonatkozott, így esetében alkalmazhatósági kérdések nem merültek fel.

[10] Az elsőfokú bíróságnak az irányadó jogszabályok figyelembevételével le kellett volna vonnia, hogy az alperesnek a 2021. februárjában már megállapított költségvetési keret, létszámadatok és az elkészített értékelőlap alapján legkésőbb 2021. március 31. napjáig a teljesítményjuttatás összegét meg kellett volna állapítani, és az utolsó illetményével együtt teljes egészében ki kellett volna fizetnie. Téves az elsőfokú bíróság érve, miszerint a munkáltatónak április 15-ig kellett volna a teljesítményjuttatás összegét meghatározni, amikor már nem volt szolgálati jogviszonyban, és nem állt a Vhr. hatálya alatt, ugyanis az ellentétes a

Hszt. 99.§ (1) bekezdésével. A Vhr. 9.§ (1) bekezdésében meghatározott időpont a munkáltatói jogkör gyakorlónak előírt végső határidő, semmi sem zárja ki, különösen, hogy leszerelési folyamata a munkáltatói jogkört gyakorló előtt ismert volt, hogy szolgálati jogviszonyának megszűnéséig, azaz február 1.- március 31. között, tehát korábban a döntés megszülessen. Az elsőfokú bíróság nem állapította meg az ezzel kapcsolatos mulasztást, nem vette figyelembe, hogy az alperes által becsatolt anonim teljesítményjuttatást megállapító határozatok is a végső határidő után, 2021. április 17. napján jogsértő módon, késedelmesen születtek. Az ítélet megállapítása diszkriminatív helyzetet eredményezne azokhoz képest, akik április 15. előtt szereltek le, ugyanakkor az előző évben a munkájukat magas színvonalon végezték, azokkal szemben, akik ugyanilyen feltételek mentén április 15. után szereltek le. Ilyen jogalkotói szándék nem merült fel, amit megerősít a Hszt. 158.§ (3a) bekezdése és a Vhr. 9/D.§-ának 2022. január 1. napjával hatályba léptetett rendelkezése, illetve a módosítással kapcsolatban megfogalmazott jogalkotói indok is. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése ellentmond a Hszt. törvényi szintű rendelkezéseinek, valamint a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvényben (a továbbiakban: Jat.) a jogforrási hierarchiával kapcsolatos alapvető követelményeknek, ugyanis a Vhr., mint végrehajtási rendelet alacsonyabb jogforrási szintű szabályait nem lehet a magasabb törvényi szintű szabályozás céljaival ellentétesen értelmezni, ezért kérte a 321.400 forint összegű teljesítményjuttatás megállapítását és részére történő megfizetését a késedelmi kamatokkal együtt.

[11] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy a felperes a fellebbezésében az irányadó jogszabályi rendelkezésekből téves következtetéseket vont le, figyelemmel, hogy analóg ügyben a Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.700.106/2022/4. számú ítéletében az alperesi érveket elfogadta.

[12] **A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai**

[13] A fellebbezés alaptalan.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a rendelkezésre álló peradatok alapján helytállóan rögzítette a tényállást, és az irányadó jogszabályi rendelkezésekből levont jogi következtetése és érdemi döntése megalapozott. Ítéletét – a fellebbezéssel érintett körben – az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával kellően részletesen megindokolta, amivel a másodfokú bíróság is egyetértett, a fellebbezéssel összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

[15] A felperes helytállóan hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a Hszt. 99.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján a szolgálati viszony megszűnése estén a szolgálatteljesítés

utolsó napján, vagy legkésőbb az attól számított 15 napon belül a hivatásos állomány tagjával el kell számolni, ki kell fizetni az illetményét, amelynek részét képezi a Hszt. 154.§ (1) bekezdése alapján a teljesítményjuttatás is, és a hivatásos állomány tagját kivételes teljesítményű teljesítményfokozata alapján a Vhr. 9/A.§ (1) bekezdése szerint, a Hszt. 158.§ (2) bekezdésben foglaltak figyelembevételével teljesítményjuttatásban kell részesíteni.

[16] A felperes azonban a Hszt. 158.§ (3) bekezdésében foglaltakat és a Vhr. 1.§ (1) bekezdését tévesen értelmezte. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a Hszt. 158.§ (3) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra az esetre, ha a hivatásos állomány tagja szolgálati viszonya a kifizetési év közben szűnik meg. A szabályozás szerint az előző évi egyéni teljesítményértékelésre tekintettel a (2) bekezdés szerint „a tárgyévre megállapított” teljesítményjuttatásra a hivatásos állomány tagja akkor is jogosult, ha szolgálati viszonya a kifizetési év közben megszűnik. Ebben az esetben a kifizetésre a szolgálati viszony megszűnésére irányadó szabályok szerint kell intézkedni. A megállapítás körében a Vhr. 9.§ (1) bekezdése tartalmaz rendelkezést, mely szerint az állományilletékes parancsnok a teljesítményjuttatás összegéről a tárgyév április 15-ig kiadott munkáltatói intézkedésben rendelkezik. Felperes teljesítményjuttatásának kifizetése tehát két konjunktív törvényi szintű feltételtől függött, az egyik a felek által sem vitatottan fennálló kivételes teljesítményű értékelési eredmény, a másik a tárgyévra vonatkozó teljesítményjuttatás teljesítményértékeléssel érintett évet követő megállapított voltának ténykérdése.

[17] A felperes a fellebbezésében arra helyesen utalt, hogy – figyelemmel a Vhr. 9/C.§-ában foglaltakra – a rendvédelmi szerv február 1-jei létszáma, a teljesítményértékelés eredménye alapján a személyi juttatás megállapítására a Vhr. csupán a határidő befejező időpontját rögzíti, így nem kizárt az ennél korábbi megállapítás sem. Nem tulajdonított azonban kellő jelentőséget annak, hogy a jogszabályban a megállapításra biztosított végső időpont letelte előtt szolgálati jogviszonya megszűnt. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy mivel a felperes szolgálati jogviszonya a Vhr. 9.§ (1) bekezdésében előírt, a teljesítményjuttatás megállapítására rendelkezésre álló határidőt megelőzően 2019. március 31-én szűnt meg, nem szerzett igényjogosultságot a teljesítményjuttatás megállapítására, kifizetésére. Így az ügy érdemére kiható jelentősége nem volt annak, hogy a felperes 2021. március 12. napján elkészített kivételes minősítésű teljesítményértékelése alapján a Vhr. 9.§ (1) bekezdésében foglalt kógens szabálytól eltérve a munkáltatói jogkört gyakorló vezető a tárgyév április 15-ig a teljesítményjuttatás összegéről egyes esetekben nem rendelkezett, azaz más hivatásos állomány-tagok esetén arról csak – a csatolt anonimizált határozatok tanúsága szerint – 2021. április 17. napján, késedelmesen döntött. A felperes esetén az alanyi jog megszerzéséhez törvényi feltételt jelentő megállapítás nem valósult meg, a teljesítményjuttatásra várománya jogsértés nélkül maradt meg a megállapíthatatlansága létszakában a megállapításra szabott jogszabályi határidőn belül, így nem vált az illetménye részévé. A teljesítményjuttatás, mint illetményelem tekintetében releváns a megállapított mivolt, tekintettel arra, hogy annak pontos összege milyen módon kerül megállapításra, az eltérést mutat más illetményelemekhez képest.

[18] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a Kúria a Kf.VII.39.077/2020/5. számú ítéletében (BHGY K-KJ-2020-485) rámutatott arra, hogy hivatásos állomány tagjaira vonatkozó jogszabályi rendelkezések kógenssek. A Kúria rögzítette azt is, hogy a kógens

rendelkezések nem értelmezhetők kiterjesztően (EBH2016. M.11. – BHGY E-MJ-2016-4), kógens törvényi rendelkezés alkalmazásakor nem lehet az érdemi döntést analógiára alapozni (BH2016. 250 - Kúria Mfv.II.10.542/2015/4. – BHGY K-MJ-2016-320). A jogalkotó hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy megteremt-e valamely juttatást a munkavállaló részére, és az is, hogy azt milyen feltételek előírásával teszi (BH2015. 79 – Kúria Mfv.II.10.309/2014/7. - BHGY K-MJ-2015-31).

2022. január 1. előtt nem volt lehetőség munkáltatói megállapítás hiányában teljesítményjuttatás kifizetésére. Ennek lehetőségét a Hszt. a 2022. január 1. napjától hatályos 158.§ (3a) bekezdése bevezetésével iktatta be. Ezzel teremtett lehetőséget a teljesítményjuttatásra arra az esetre is, ha a szolgálati jogviszony a kifizetés évében, de a (3) bekezdésben foglaltaktól eltérően a tárgyévre vonatkozó teljesítményjuttatás megállapítását megelőzően szűnt meg. A szabályozást bevezető, a közbiztonság erősítése érdekében egyes rendészeti igazgatási törvények módosításáról szóló 2021. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Módtv.) 99.§-hoz fűzött végső előterjesztői indokolása szerint: „*A teljesítményjuttatás szabályainak kiegészítésével a javaslat lehetőséget biztosít arra, hogy a tárgyévet követően – de még a tárgyévre vonatkozó teljesítményjuttatás megállapítását megelőzően (azaz hozzávetőlegesen január-március hónapokban) leszerelő állomány – az előző évben elvégzett munkájára tekintettel jó és kivételes teljesítményfokozat elsetén részesülhessen teljesítményjuttatásban. Erre a törvény jelenleg nem biztosít lehetőséget abból a megfontolásból, hogy a teljesítményjuttatás az illetmény részét képezi, márpedig a leszerelést követően illetmény megállapítására utólag, rendszertanilag nem kerülhet sor. Másrészt a teljesítményértékelésre vonatkozó határidőkre tekintettel a teljesítményjuttatás megállapításának időpontja reálisan nem hozható előre a január-február hónapokra, amikor még az egyes szervezeti egységek rendelkezésére álló keretösszeg sem ismert. A javaslat ennek megfelelően olyan megoldást tartalmaz, amely egy, miniszteri rendeletben meghatározandó összeg kifizetését írja elő.*” (<https://www.parlament.hu/irom41/15705/15705.pdf>).

[19] A másodfokú bíróság jogértelmezése szerint a Hszt. 158.§ (2) bekezdése és Vhr. 9/A.§ (1) bekezdése szerinti kötelező teljesítményjuttatás, mint alanyi jog törvényi feltétele a megállapított mivolta, az, hogy az ekként, a megállapítás aktusa által váljék az illetmény részévé. Erre az aktusra törvényi határidőn belül van jogszerű lehetőség, egyben áll fenn kötelezettség a megállapítás aktusának megvalósításra, amely folyamatnak feltétele az is, amire az alperes utalt, hogy a teljesítményjuttatással érintett hivatásos állományi tag legyen a megállapító aktus időpontjában. Erre is figyelemmel a munkáltatói megállapítási intézkedés március 31-ig elmaradása diszkriminatív helyzetet nem eredményezhetett, a diszkrimináció lehetősége a jogi szabályozás alapján nem értelmezhető, a megállapításra szabott jogszabályi határidőn belül döntési jogkör gyakorlása a jogellenesség lehetőségét zárja ki. Az állományilletékes parancsnoknak minden év április 15-ig van határideje arra, hogy munkáltatói intézkedést hozzon a teljesítményjuttatás összege tekintetében, a felperes szolgálati jogviszonya azonban már korábban, március 31-ével megszűnt, így csupán annak volt jelentősége, hogy nem rendelkezett a jogviszony megszűnésének időpontjában teljesítményjuttatást megállapító határozattal. A jogszabályi határidőn belüli döntéshozatal mikori megvalósítása hordozta magában az eltérő helyzeteket, amely azonban mindenkire egyformán hordozta a felpereséhez hasonló, kedvezőtlen helyzet lehetőségét. Ezt az anomáliát oldotta fel a Módtv. által beiktatott Hszt. új, 158.§ (3a) bekezdése, de csak a hatálybalépésétől kezdődően, azaz 2022. január 1-től. Mivel a felperes szolgálati jogviszonya

2021. március 31-ével megszűnt, ezért vele szemben az új, kedvezményt biztosító szabály még nem volt alkalmazható, amely a korábbi, terhesebb helyzeten az felperes előnyére nem változtatott. A Hszt. törvényi szintű szabályai nem állnak ellentétben az alacsonyabb szintű végrehajtási rendelettel, hiszen a Vhr., miként a rendelet bevezető része is tartalmazza, a Hszt. 341.§ (1) bekezdés 21.c) pontjában foglalt felhatalmazás alapján jogosult volt meghatározni a teljesítményjuttatásra jogosultság feltételeit és megállapításának rendjét. A felhatalmazás mentén a jogalkotó a Vhr.-be az egyes rendészeti tárgyú miniszteri rendeletek módosításáról szóló 46/2021. (XII. 22.) BM rendelettel beiktatott, új 9/D. § (1) bekezdése egyértelműen rendezte 2022. január 1.-től, hogy a hivatásos állomány tagja a 9/A.§ (1) bekezdése szerinti teljesítményjuttatásra a Hszt. 158.§ (3a) bekezdésében foglaltak alapján akkor is jogosult, ha szolgálati viszonya a kifizetési évben, de a tárgyévre vonatkozó teljesítményjuttatás megállapítását megelőzően szűnik meg. Az új szabályokat megelőzően nem volt olyan jogszabályi előírás, mely szerint a teljesítményjuttatás megállapítására a döntés meghozatalakor már jogviszonyban nem álló hivatásos tekintetében is döntenie kellene, így jogalkalmazói mulasztás sem merülhetett fel. Az pedig a költségvetési érdekeket is mérlegelő jogalkotó döntése, hogy egy kedvező jogi szabályozásnak a visszamenőleges hatályú alkalmazását megteremti-e vagy sem.

[20] Az elsőfokú bíróság a felperesre irányadó jogszabályhelyek nyelvtani, logikai és rendszertani értelmezését helytállóan végezte el, azokból okszerűen következtetett arra, hogy a Hszt. 158.§ (3) bekezdésében előírt megállapítás (megállapító határozat) hiányában a felperes igénye alaptalan volt.

[21] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a pervesztes felperest az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére a Kp. 99.§ (3) bekezdés és 35.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81.§ (1)-(2) bekezdése, 82.§ (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 4.§ (1) bekezdés és 3.§ (3), (5)-(6) bekezdés alapján kötelezte, figyelemmel a kamarai jogtanácsos általi is megvalósult fellebbviteli eljárásbéli képviseletre.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62.§ (1) bekezdés *h)* pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel a Pp. 102.§ (6) bekezdése értelmében az állam viseli.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. január 18.

dr. Robotka Imre s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.

előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota

bíró